

{ אז נדברו }

פרשת נצבים תשפ"ב | לסדר: "אתם נצבים היום" | גליון מס': 575

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל את הגיליון בנקס
באמצעות שיחת טלפון:

079-5319191

נודה להשתתפותכם

בהוצאות הגדולות!!!

בנק: בנק פאני

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא (ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת להחזר מס
(ס' 46)

באשראי: "נדרים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בזואר: פולק, גאולה 15 חיפה

למענה אנושי: 052-7683095

תודה מראש!!!

ראש השנה מגיע ואני מרגיש ד פ ו ק !! איך יוצאים מזה??

שבוע האחרון ניגש אלי מישוהו כולו נשבר לב... הוא מספר לי: אני מרגיש כ"כ דפוק... כמה חטאתי השנה לה... כמה נפילות רוחניות... ו... ואחרי כל זה... הנה... אני אמור להגיע לראש השנה עם כל המחדלים שלי... וככה!! ככה אני אמור להמליך את ה'... אני מרגיש שאני לא מסוגל... זה פשוט לא מסתדר לי... **ואז הוא שאל אותי את השאלה המוכרת והידועה:** למה יש קודם ראש השנה ואחרי זה יום כיפור?? הרי כעת אני מרגיש כ"כ גרוע עם עצמי... כ"כ מלוכלך בעבירות... אני מתבייש!!! מתבייש ככה להופיע ולהמליך את ה' ולא רק זה... עוד לבקש ממנו שנה טובה... בתור מה?? איך?? אני לא מסוגל... זה בכלל בכלל לא מתאים עכשיו... היה לי הרבה יותר מתאים שקודם יהיה עשרת ימי תשובה... נחזור בתשובה... ואז יגיע יום כיפור ונתנקה מכל העבירות כבן שנה... ואז אני אגיע לראש השנה כולי נקי ומאיר... וכעת שייך להמליך את ה'... כעת יש על מה לדבר לבקש מה' שנה טובה... **אז למה? למה זה בדיוק הפוך מההיגיון??**

אז כידוע על השאלה הזו יש כמה וכמה תשובות... דא עקא שהמכנה המשותף בין כל התשובות (עכ"פ במקרה הנוכחי) שלא זכרתי אף אחד מהם... אמרתי לו: תקשיב... אני כנה איתך... יש כמה תשובות אבל כעת אני לא זוכר אף אחד מהם... אבל... האמת היא שאני לא צריך... התשובה פשוט זועקת ממך!!!!!! היא זועקת מעצם הצגת השאלה שלך!!! שים לב מה קורה פה... אתה מאוד מאוד היית רוצה שקודם יהיה יום כיפור ואח"כ יהיה ראש השנה... למה? כי לא נוח לך!!! לא נוח לך לעמוד מול הרבש"ע בגודל טבעי עם כל העבירות והחולשות והמחדלים שלך ולהמליך אותו ככה... זה לא נעים לך... זה לא מתאים לך... ותאמין לי שאני איתך... אני מבין אותך לגמרי,

אז רגע... אולי זה בדיוק הצורה הנכונה... אולי בדיוק היא היא!!!!!! זו הסיבה שר"ה הוא דווקא לפני יום כיפור... כדי שתופיע לפני ה' ככלי מלא בושה וכלימה וכך תמליך אותו!!! להופיע לפניו בהכנעה ובתחושה של "ראה עמידתנו דלים ורקים..." ובצורה זה להגיש לפניו כתר מלכות... זה הצורה הכי נכונה איך להמליך את ה'... ולמה?? כי... כי בינינו... תחשוב רגע... מה האופציה השנייה... תנסה לדמיין אחרת... איך היית רוצה להמליך את ה' **לא** בצורה הזו? תן לי אפיוזדה אחרת איך היית רוצה להיראות כשאתה בא להמליך את זה?? נו... איך??

מסתמא היית רוצה להיות צדיק גמור לגמרי... ואז היית מגיע לר"ה כמו איזה אדוני השופט... היית מגיע כמו גבבר... וממליך את ה' בקשיחות כזו... עם קול תקיף נו קדימה... המלך... ? ? ?

אז זהו ש... שאין כזה דבר!! אל תשכח שבזואר עולם הוא מלך מלכי המלכים!!! ואילו האדם יסודו מעפר וסופו לעפר... הניגוד הקוטבי הזה הוא כ"כ גדול שההופעה היחידה והנכונה איך ניתן להופיע במעמד של המלכת ה' זה רק ואך ורק בהופעה של הכנעה ותחושה של דלים ורשים!!! זו הפוזה היחידה שיכולה להלום כזה מעמד!!!! וממילא התחושה הכי נכונה והכי מתאימה לזה יום זה רק התחושה הזו שלמרב האבסורד אתה כ"כ מנסה לברוח ממנה...

למה?? אל תברח ממנה... תגיד תודה שאתה מרגיש את ההרגשה הכי נכונה והכי מתאימה למעמד הזה... שישראל עושים עצמם רשים לפני המקום!! זה מה שחז"ל אומרים: שמדוע השופר כפוף?? כי בראש השנה כמה דכייף איניש טפי מעלי... בר"ה הפוזה הנכונה היא כפיפות והכנעה, לא תמיד זה הולך!!! אבל אם לך זה הולך... אם אתה כבר בלאו הכי מרגיש ככה... תגש שליח ציבור... אתה הכי מתאים פה... (אני מוכרח לומר: הראש השנה שזכור לי הכי רע... זה היה ר"ה אחד שלא יודע מה קרה לי... הגעתי לר"ה עם מצב רוח מזור... משהו כזה זחוח כזה... קליל... צחוקים... עמדתי בסליחות ולא ככזה הבנתי על מה יש לי לבקש סליחה... הרגשתי צדיק גמור ומגיע לו... עכשיו: אני לא טיפש... ידעתי בשכל שזה לא נכון; וגם הרגשתי את זה טוב ביום שלפני כן וביום שאח"כ אבל בשעת מעשה לא הצלחתי להתנער מהמצב רוח המזור והטיפש הזה... ותאמין לי... **אם יש כבר להרגיש דפוק בר"ה... זה היה בר"ה הזה**... אני עומד מול מלך איום ונורא שסביביו נשערה מאוד והן בקדושתן לא יאמיין... ואני לא מצליח לכופף את הראש... עומד לי עם יד על המותן ואומר אדיר אדירנו... תאמין לי שההרגשה הזו הייתה הרבה יותר גרועה ובעיקר בעייתית מאשר התחושה המבווישת והמתוקה שלך... כי התחושה המבווישת שלך היא במקום!! זה הזמן להרגיש ככה!!! כן... זו תחושה אמנם קצת מרירית אבל זו הנקודה... "שישראל עושים עצמם רשים לפני המקום..." ואילו להגיע לר"ה ולהרגיש כזה גבבר... זה היה בלתי נסבל... הייתה לי עבודת פרך באותו ר"ה... כל כמה דקות שוב ושוב מסרתי מודעא, אנא ה': זכור כי עפר אנחנו... אתה יודע שחח החמירות שלי לא תמיד מתואם איתך... והפעם הוא החליט לעוף על עצמי... ואני מתנער מהמחשבות האלו... ואנא... אני מאמין שאתה מרחם לא רק על דלים ורשים... אלא גם על מי שהוא כזה למרות שהוא לא מרגיש ככה... ה' עזר והייתה לי אח"כ שנה טובה... אבל מה שבטוח ראש השנה היה גרוע ביותר)

בקיצור: לא להיבהל מתחושת המבוכה והבושה וההכנעה בראש השנה... תן את זה לה'!!!!!! זה מתוק!! זה אהוב לה'... תן לה' את ההופעה המתוקה הזו... אל תתעקש להתגבר עליה... לפעמים ניתן לראות צעיר שמקמט עוד יותר את המצח ונלחם עם עצמו במאמץ נואש להפגין כן איזשהו שליטה במצב... כן... אני מבין מה קורה פה... ואני עובד על זה... והנושא בטיפול...

לא!!! תן להרגשה של הדלים ורשים מקום אצלך... תן לה להתפשט בכל נימי נפשך... תופיע ככה מול מלך יושב על כסא רם ונשא... ומשם!!! מהמעמקים האלו תזעק... המלך!!! קראתי שמך ה' מבור תחתיות... אני הקטן והשפל ממליך אותך... ואז!!! ברגע שאתה מוכן לעמוד כפוף לפני ה' בכניעה ובהכנעה... אז מגיעים הפסוקים שמיד אחרי תקיעת שופר... אשרי העם יודעי תרועה... בשמך יגילון כל היום ובצדקתך ירומו!!! כי תפארת עוזמו אתה וברצונך תרום קרננו... שים לב: אתה לא נשאר כפוף... אתה לא נשאר דל ורש... פתאום הגב מזדקף והראש מתרומם... אבל ממי?? בצדקתך ירומו!!! ברצונך תרום קרננו... כן... בתפילת מוסף אני כבר מרגיש פחות נבון... מה קרה?? הסכמתי להתכופף... הסכמתי להופיע כנוע מול ה'... והוא ברצונו החליט להרים קרני!! ובשמי תרום קרנו... בקיצור: לא להילחם ברגשות ההכנעה והמבוכה... תשאר ככה... תן!!! תן לרבש"ע את העונג להרים את קרנך... אל תעשה את זה במקומו...

גיבורי הכח שממשיכים הלאה... גם במוצאי שביעית...

אבא שבשמים... בשבוע זה מסתיימת לה תקופה אצילית של מפגן עוצמתי של אותם גיבורי הכח שבמשך שנה תמימה החזיקו חזק וקיימו רצון ה' והפקירו את שדותיהם... במשך שנה תמימה עמדו גיבורי הכח איתנים בחזית הקרב של מלחמת היצר... לא התקרבו לשדה... לא זרעו ולא חרשו... וכעת אותם גיבורים מסיימים בשבוע זה את המלחמה והם מקבלים רשות שוב לחזור לשדה... כולנו מצדיעים להם ומלאי הערצה אליהם על הגבורה והעמידה האינה מול הניסיון גדול... אנחנו מראים להם את הדרך חזרה לשדה... זכו במחקכם... עמדתכם בניסיון... ויום טוב עושים לכם שיצאתם בשלום ובגבורה משנת השמיטה.

אבל כידוע!!! כבר הוזכר כאן שבגמ' קידושין מוזכרת עוד שיטה מי נקרא "גיבורי כח עושי דברו..." דעה אחת אכן אומרת שזה הולך על שומרי שמיטה... אבל הדעה השניה אומרת שזה הולך על אותו רווק הדר בעיר ואינו חוטא... כן... הם!!! הרווק הדר בעיר... ועוד איזה עיר... עיר נוסח דור שנת 2022 עם כל הניסיונות והפיתויים... כשהם עושים הכל כדי לשמור על רוחניותם הרי הם נקראים גיבורי כח עושי דברו... אבל אבא שבשמים...

נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: מתי המוצאי שביעית של גיבורי הכח מהסוג השני??

מילא שומרי השמיטה... יש להם אמנם שנה אחת קשה של ניסיון... אבל לפני ואחרי כן יש להם הפסקת אש... הם לא נשארים כל הזמן בשדה הקרב ולהיות גיבורי כח... החזית קיימת רק שנה אחת... לפני כן יש להם זמן להתארגן... ואחרי כן יש להם זמן להתאושש... אבל גיבור הכח של דורנו... אותו רווק הדר בעיר ואינו חוטא... האם גם לו יש תאריך לסיום תקופת הגבורה?? לא!!!! אין לו תאריך... גבורי הכח מהסוג הזה... זה יום שעה שעה... יום ולילה לא ישבותו... בשנה ששית ובשנת שביעית ובמוצאי שביעית... גיבורי הכח מהסוג הזה זה היוצא צבא בישראל המיתולוגיים!!! שאין להם יום ואין להם לילה... הם חיל המלך שעומדים תמיד מוכנים לקרב... תמיד מוכנים להתמודדות...

ברגעים מסוימים זה קצת נשמע מייאש... רבש"ע: אני משווע לקצת מנוחה!!! לקצת רגיעה נפשית... אבל רשמית אין!!! לגיבורי כח האלו אין תאריך... לא תאריך התחלה ולא תאריך סיום... אבל נא לא לשכוח... כמו להתמודדות שלהם אין קצבה... גם לשכר שלהם אין קצבה... מה רב טובך אשר צפנך ליראיך... הם החיילים האמיתיים של ה'...

אבל בכל זאת!!!!!! אליך גיבור כח התמידי והבלתי פוסק... כעת תקשיב טוב טוב למה שאני אומר לך: השנה נפל אצלי דברו!!! אם שמת לב אני כותב הרבה בנושאים של התמודדות, אני מציע מידי פעם עצות חלקיות... פתרונות נקודתיות... אבל השנה בקיץ האחרון לראשונה הרגשתי שינוי מהותי!!! הפעם אני מרגיש שעליתי על פתרון פורץ דרך... שאני עוקב אחריו במשך שנה וחצי בחשדנות ייתר... תבין: כמוני כמוך... אני גם מאוכזב בכל מיני רעיונות פתרונות קסם שקייית שהנה... סיימתי איתו... עם היצירה... ובסוף אתה מגלה שהוא כנראה יותר חזק ועמיד ממה שחשבת... אז אני כבר לא ממחר להתלהב... אבל הפעם זה נראה רציני!!! אני מתחיל לעכל שהנה... מצאתי מרשם טוב... אני די מתבייש לומר לך מה המסקנה החדשה שלי... כי היא מאוד נדושה וממש לא פופולרית... אני בטוח שאחרי כל ההקדמות שלי... ברגע שתשמע את זה... אתה תתאכזב... ברור שתתאכזב...

ובכן: מתברר שהעצה הטובה ביותר מול התמודדויות בקדושה זה שקיעות בלימוד!!!

זהו זה... זו האמת הישנה נושנה נדושה ומוכרת מבית המדרש הישן... והאמת היא שתמיד ידעתי את זה ותמיד אמרו לי את זה... וזה כתוב בפירוש בחז"ל בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין... אבל זה היה נשמע לי כזו עצה ששייכת לדורות הקודמים... עצה שיכולה לעזור לגעציל משיבת וולזין שהיה לו פיתוי להסתכל בספרים החיצונים... בפרט שבדרך כלל מי שמצטט את העצות מהסוג הזה זה אחד שלא מספיק נראה שהוא מונח בפיתויים האדירים שקיימים דורנו... בקיצור: אף פעם לא אימתי את העצה הפשוטה הזו לדיימם! ובשנה וחצי האחרונות פשוט ניסית... בפרט בשנה האחרונה... שדף היומי הצמיד אותי למסכת יבמות וכתובות... והם פשוט הפכו לי את החיים!!! מסכת יבמות לא נתנה לי הנחות... היא הכריחה אותי להיכנס לריתוק!!! לשקוע לסוגיות, להשקיע ולא לחפץ... מסכת יבמות לקחה את הזמן שלה... ואח"כ כתובות... ואז הגיע הקיץ וגיליתי שמשוהו אחר קורה פה!!! זה היה קיץ אחר!!! ההתמודדויות היו יותר מינוניות... העסק היה יותר בשליטה... בין הזמנים אב אני תמיד נערך לקראת מלחמת עולם (או לבידוד מרצון) מול הגרינגל של הרחוב המופקר... ואילו השנה?? השנה בין הזמנים נפל בדיוק בפרק אלו נערות!!!! אלו נערות פשוט גנב את הבמה... במקום להתקשקש עם ניסיונות... הייתי עסוק בקים ליה בדרכה מיניה... אין לוקה ומשלם... הגמי הצליחה לאתגר ולעצבן אותי כהוגן... התישה אותי... ופשוט לא האמנתי למראה עיני!!! הקיץ הזה עבר רגוע כפי שלא היכרתי... ובקיצור: לראשונה!!! לראשונה אני מוצא את עצמי עומד מול עצה ממשית ופתרון משמעותי להתמודדויות בענייני קדושה בדורנו... פשוט להיות שקוע בלימוד!!! כמוני כמוך... כבר ניסיתי כל מיני פתרונות קסם איך להימלט מהתמודדות... ותכל'ס... קלטתי שאין!!! אין פתרון קסם... יש ניסיונות, הם קיימות וצריך פשוט להילחם, להיאבק, לבעוט עם כל הכח, לפעמים לספוג כשלונות, ולהמשיך להילחם, אבל הפעם אני חושב שגיליתי פה פריצת דרך אמיתית!!!! בפרט להיות שקוע בלימוד זה לא נקרא פתרון קסם!!!! סו"ס להיות שקוע בלימוד זו עבודה... זו יותר סוג של המרה... להמיר את מלחמת היצר במלחמתה של תורה...

בקיצור: איש בשורה אני!!! מסכת יבמות וכתובות הפכו לי את השנה!!! ואני כעת מדבר ספציפית ביחס לקדושה... ולא תאמין... אני מכיר כמה וכמה שהעידו על עצמם ששקיעות בלימוד זה הדבר היחיד שעזר להם לצאת מהתמכרות לרשת... (אני אמנם מכיר רק כמה כאלו... לא בגלל שרק הם הצליחו... אלא בגלל שרק הם ניסו... כל השאר הם כמוני כמוך שלא חלמו בכלל לנסות את השיטה ה"חדשנית" הזו...) אז הנה לך!!! אתה גבור הכח שפותח כעת את שנת מוצאי שביעית... ומביט בקנאה על אלו שסיימו את השירות הצבאי שלהם ואילו אתה נשארת פה בחזית המלחמה בודד עייף ויגע (ולא) ירא אלוקים... אז הנה לך חיזוק לקראת השנה החדשה... מהיום גם לי מגיע קצת הפוגה... גם לי מגיע לקבל קצת תגבורת ותחמושת... אז הנה!!! משכחו לבית המדרש... אל תזלזל בעצה הזו!!! הפעם זו עצה של חז"ל!!! והכי הכי זה לא פתרון קסם... כן... זה לבחור במשהו תחליפי דברי המהר"ל... שתורה עבודה וגמילות חסדים זה כנגד ע"ז גילוי עריות ושפיכות דמים... תורה מקבילה לגילוי עריות... תנסה!!!! בדוק ומנסה... מעוגן בתורתנו...

**נאחל ברכת כתיבה וחתומה טובה
מעומק לב, לכל נציגינו ומפיצי
העלון שבכל ישיבה ועיר,
ולכל קוראי גיליון זה, (וגם למי שאינו
קורא) בארץ ובעולם,
שנזכה להמליך את ה' כבנים,
שארשת שפתינו תערב לפניו
יתברך, ימלא ד' משאלות לבנו
לטובה.**

**היום תאמצנו, היום תברכנו, היום
תגדלנו, היום תשמע שוועתנו, היום
תתמכנו בימין צדקך.
שנה טובה ומבורכת בישועות
גדולות לכלל ולפרט.**

--

**גם השנה יצאה לאור מהדורה נוספת של
החוברת המבוקשת לנשים (שיצאה בשנים
האחרונות) העוסקת בתפקידן הרוחני בראש
השנה, הרחק מבית הכנסת ומהאווירה של
התפילות וימים הנוראים**

שם החוברת:

"והיא תהלתך"

**ניתן להשיג בכל מוקדי המכירה של
גיליון זה.**

לברור הנקודה הקרובה אליך

ולהזמנת כמויות:

052-7683095

055-6728458

מה בחוברת??

- כיצד ניתן להרגיש את אורית הימים הנוראים והתפילות הרחק מבית הכנסת... מתוך המטבח, וההתעסקות עם הילדים וכדו'??
- למה נשים פטורות מתקיעת שופר, וכי היתקע שופר בעיר ורק הגברים יחרדו??
- למה דוד המלך מקנא בעוה"ב הבטוח של הנשים בו בזמן שבעוה"ב שלו הוא מסופק?
- והיא תהלתך- המקצרות בתפילתן ומובטחות בישועתן!!
- אילו קבלות מומלץ לנשות ישראל (לא) לקבל על עצמן... [מאמר חדש מהשנה]

הבחור שבזבז כסף בהימורים מהכסף שלו...

אם שמת לב: בסליחות, כשאנחנו מגיעים לשלב של הוידי... יש שם שני וידוים אחד לצידי השני... הוידי הראשון והמוכר זה "אשמנו, בגדנו, גזלנו, דברנו דופי..." אבל! מיד אח"כ יש עוד וידוי: "אשמנו מכל עם, בושנו מכל דור, גלה ממנו מוש, דוה לבנו... לעינינו עשקו עמלנו, ממושך ומורט ממנו, סבלנו על שכמנו" וכו' וכו'... **מה זה?? מה זה הוידי השני הזה???**

מה ההבדל בין שני הוידיים האלו??? העניין הוא כך:

ביודיו הראשון אנחנו מבקשים **סליחה מה'!!!**

ואילו ביודיו השני אנחנו מבקשים סליחה לא פחות ולא יותר **מעצמנו!!!**

שים לב: ביודיו השני כמעט ולא מוזכר הנושא של חטא... מה כן מוזכר?? הצרות שלנו... והמכאובים שלנו... והבושות והחרפות והביזיונות והסבל... זה הוידי!!! וידוי שמתמקד בחטא ופשיעה ועוון... שחטאנו ועוינו ופשענו... למי?? לעצמנו!!! מה שנקרא: "מאשר חטא על הנפש..." כמו שהנזיר צריך להביא אשם על שהוא חטא על נפשו, בזה שציער עצמו מן היין. ככה אנחנו צריכים להתוודות על עצמנו... על מה שעוללנו לעצמנו... **עכשיו: רגע רגע... שלא תבין לא נכון... זה לא מדויק!!!**

זה לא שבאמת אני פה עומד מתוודה ומבקש סליחה מעצמי... לא!! לא להיסחף... ברור שגם הוידי השני הוא וידוי כלפי שמיא... רק מה??

אני מתוודה לפני אבא שבשמים ומבקש ממנו סליחה... על מה?

על מה שעשיתי לבן שלו... הלא הוא אני!!!

כלומר: אני כן מתוודה לפני ה'... אבל הפעם החטא הגדול שחטאתי לפניו, זה מה שעשיתי לעצמי... מה שהתעללתי בבנו- הלא הוא אני...

כן... אבא ואמא הרבה פעמים כועסים על יענקי שהוא לא מתנהג יפה... אבל בסיידר... זה עוד נסבל... זה קורה במשפחות הכי טובות... אבל ברגע שאבא הזהיר את יענקי בכל לשון של בקשה שלא יטפס על המעקה... כי זה מסוכן והוא יכול לשבור את הכתף וזה יכול להסתיים חלילה בדברים הרבה יותר מסוכנים... ויענקי זלזל ולא שמע ושוב טיפס על המעקה בגובה ארבע קומות והתגלגל עליו... ואז רח"ל הוא נפל... ואז ה' ישמור... עברו על אבא ואמא כמה ימים מאוד קשים ומדאיגים בבית חולים... היה בהתחלה חשש לפגיעה בלתי הפיכה בחוט שדרה ונכוננו לו עוד ימים רבים בריתוק למטתו של יענקי... כעת יענקי מרגיש מאוד מאוד לא נעים מאבא ואמא... יענקי מתוודה ומבקש סליחה... אבא... סליחה... ש... שמה?? שטיפסתי על המעקה???

לא!! לא כל כך... זה שהוא טיפס על המעקה זה לא הסיפור הגדול... בינינו... הרי אם לא קרה מה שקרה... יתכן מאוד שיענקי בשניות אלו גם היה ממשיך לטפס על המעקה... זה שיענקי עבר על האזהרות של אבא... לא זו העבירה הגדולה של יענקי... הוידי הגדול של יענקי כעת... סליחה אבא ואמא שנפלתי ושרתתי את הגפיים... סליחה ששרתתי את הכתף... סליחה על החוליה השבורה שמסבה לי כאבים איומים ולראות אותי סובל כ"כ זה פשוט מטרף את דעתכם... סליחה שאני לא מרגיש- לכם טוב... סליחה שכואב לי- לכם... סליחה על הדאגה שהימטתי עליכם... ובינינו... על זה יענקי צריך לבקש סליחה... אוהו... הרבה הרבה יותר מזה שהוא טיפס על המעקה... כי סו"ס אל תשכח שכל הסיבה שאבא כ"כ הזהיר אותו לא לטפס על המעקה זה רק בגלל זה!!! זה בגלל שאבא כ"כ פחד שזה מה שיקרה... ממילא... כשה קרה... הוידי הגדול של יענקי מתמקד לא פחות בסבל שלי שגרמתי לכם!!! רבש"ע... אנחנו מתוודים ש-אשמנו מכל עם, בושנו מכל דור, סליחה שגרמנו לך את הצער הזה... לראות אותנו מבווישים ונכלמים... סליחה שגרמתי לך ללוות אותי בגלה ממנו מוש ודוה לבנו בחטאינו... לעינינו עשקו עמלנו... יהודי שלא סינן את הבית שלו מפגעי הטכנולוגיה... והתוצאה העגומה הייתה שלעינינו עשקו עמלנו... הילדים שלו נאבדו לו בזה אחר זה... וכעת הוא מרגיש נקיפות מצפון... הכל בגללי... אני אשם שהילדים שלי ירדו מהדרך... הוא מודה ומתוודה: אני פשעתי בחינוך של הילדים שלי... זה אמנם נכון!!!

אבל אל תשכח... יש עוד וידוי... אל תשכח שלאבא שבשמים יש המון המון עגמת נפש לפגוש אותך- את בנו אהובו, כשיש לך כ"כ הרבה מפח נפש ומורת רוח מילדים שלא הולכים בדרך ישר... כמה צער יש לאבא שבשמים לראות אותך מצטער... תבקש ממנו סליחה על הצער שיש לך!!!

אבא שבשמים רואה במו עיניו איך כל העמל שלך בילדים הולך וטובע ביאור של ניסיונות דורנו... כמה חבל לאבא שבשמים על ההפסד שלך...

לבחור צעיר אולי קשה להבין כאלו מסרים... אבל תנסה לדמיין בחור שהלך לעבוד בבין הזמנים... עבד קשה וסו"ס הרויח סכום נאה... אלפיים שקל... יופי!!! והנה... משום מה הוא החליט לקחת את כל האלפיים שקל והוא בזבז אותם על הימורים... זה כ"כ כואב לאבא שלי!!! זה שורף!!! דווקא לבחור עצמו... נו... אני לא יודע עד כמה זה כואב לו... סו"ס אל תשכח שיש לנו עסק עם בחור קצת... קצת טיפוש... ובשבילנו... בסדר... אז הוצאתי את הכסף על הימורים... מבחינתו זה גם סוג של הוצאה... (סו"ס טיפס זה טיפוש... **אבל אבא שלו?** אבא שלו מתפוצץ מבפנים... למה?? למה אתה עושה את הטעויות האלו? למה??

אבל בעצם סליחה אבא... מה איכפת לך...?? זה הרי לא כסף שלך... לא גנבתי לך כסף מהארנק ואיבדתי אותו... זה בסה"כ כסף שלי... אז תן לי... זכותי... זכותי לעשות גם שטויות בכסף שלי...

מה עונה אבא??? נכון... אבל אז מה... אז מה זה לא כסף שלי... **אבל אתה ילד שלי!!!** ולראות את הילד שלי עובד קשה ומרויח והכל הולך לטימיון בכזו טפשות... זה מטרף את הדעת... זה מצער את אבא לא פחות מאשר אם זה היה הכסף שלו... נו... בחור יקר... הבנת את זה?? אולי שרק כשתיה שם תבין את המקום הזה...?? אני חושב שאתה יכול להבין... אבל זכותך להתעקש לא להבין... (ועל זה כן צריך לבקש סליחה מאבא!! גם אם לא הפסדתי את הכסף של אבא כי זה כסף שלי!!! אבל הכסף שלי גם נוגע ללב שלו... העגמת נפש שלי גם מאוד מאוד משנה לו... ועל זה אנחנו מתוודים ביודיו השני... אשמנו מכל עם... יופי אדמתנו לנכרים...

הוידי השני הזה הוא מאוד חשוב!!! משתי סיבות:

גם בגלל שבאמת צריך להתוודות על זה... כי במשך השנה באמת ציערנו המון את ה' בצער שלנו... **אבל זה לא רק זה!!!** לוידי הזה יש חשיבות בפני עצמו... להפנים את המסר: אבינו מלכנו!!! יש לנו עסק עם מלך שהוא גם אבינו... כמה שחטאנו לה' וצריך להתוודות על זה... אסור לשכוח שהחטא ההכי גדול שלנו... זה המחיר שאנחנו משלמים על הטעויות שלנו... בסופו של דבר הצער הגדול ביותר שיש לאבא שבשמים זה לראות את ה"לעינינו עשקו עמלנו ממושך ומורט ממנו..."

כעת בא נתרגם את זה למילים פשוטות:

כשאתה שוב נכשל ונופל לאותו בור קבוע שכבר התמכרת אליו... (כל אחד בחולשות הקבועות שלו... באותו רגע יש כאן חטא!!!! אבל חוץ מהחטא שחטאת כלפי ה'... יש פה אותך!! את התסכול שלך... את היאוש שלך... את השנאה העצמית שאתה חש כעת כלפי עצמך... אוף... עוד פעם נפלת... אז זהו!!! שתדע שה' חווה את זה יחד איתך... ועצם ההפנמה שה' חווה יחד איתך... לא רק את האשמנו בגדנו... אלא גם את האשמנו מכל עם בושנו מכל דור... עצם התחושה שה' פה איתי בתסכול של החטא... וחולק איתי יחד את הכאב הזה... זה נותן מבט אחר לגמרי על התשובה... זה מוריד מחסומים בדרך לתשובה...

כלפי מה הדברים אמורים??? כעת אני רוצה לנגוע בנקודה מעניינת:

אחת התופעות המצויות ברגעים של נפילה ומעידה... שברגע שקורה משהו לא נעים כזה... בדיוק אז אתה נתקף במין כזו תחושה של התקפת עצבים... די... תעזוב אותי... לא מעניין אותי כלום... אז מה ועשיתי עבירה... לא רוצה לחזור בתשובה... תן לי ללכת לישון...

מה הפשט בזה?? ממה נובעת תחושת העצבים הזה??

לענ"ד אחת הסיבות להתקפת עצבים הזו... זה כך:

למה פעם היו משתמשים בנימה הרבה יותר תוקפנית... ה' כועס עליך... תפסיק כבר עם השטויות שלך... ה' לא יוותר... ואילו היום אנחנו עסוקים בעיקר להוכיח שה' פה... חומל... מרחם... חס... ובא תשוב אליו...

אבל ההסבר הוא ככל הנראה כך: פעם היהודי באופן טבעי הבין את גודל מעלתו... הוא ידע שהוא חשוב לקב"ה... שהמעשים שלו יקרים לה'... ואדרבה... מרוב שזה היה ברור לו והוא היה איתן בדעתו ובהשקפותיו... אז אדרבה... הוא היה לפעמים נכשל במחשבות זרות... אה רבש"ע... אתה צריך אותם... אז תחכה לינו! ולכן פעם היו עסוקים בקרקוע... ההלו... תרגע... אל תעוף על עצמך... ה' לא יסלח... לא יוותר... תזדרז... אם לא תתפוס את עצמך מהר... ה' יחפש מטאטא אחר...

כן... זו שפה נכונה למי שמבין יותר מידי טוב את גודל מעלתו... אבל היום אנחנו נמצאים במקום ההפוך לגמרי... אנחנו מבינים הכי טוב עד כמה אנחנו כלום... וכל הנימה הזו היא בשבילנו היא "יהודה ועוד לקרא", ולכן אין ביררה!!! הגישה היום חייבת להיות הפוכה!! זה לא שיש פה שיטה חדשה אלא מה שפעם היה ברור לכל אחד שה' אוהב אותנו וכואב איתו, הרי כעת אנחנו חסומים רגשית וזה ממש לא ברור לנו... **ואתה יודע איפה אני רואה את זה בצורה מאוד בולטת??** בכל מיני תפילות של קדמונים שמוזכר שם באריכות את שפלות האדם ופחיתותו ויותר מידי מאריכים בזה... ובלב שלי אני לא מצליח להבין... מה כ"כ הרבה מאריכים בזה?? וכי משהו חשב אחרת?? אדם כחציר יבש, כצייץ נובל, כצל עובר, וכרוח נושבת... בשביל מה צריך להגיד את זה?? אני לא חושב שיש משהו בדור שלנו שחושב אחרת??

אלא מאי?? כנראה שפעם אנשים ידעו את ערכם!!! הם ידעו שנוכח אמנם שבשופר גדול יתקע ומלאכים יחפזו... אבל מי יקבע את הסדר יום?? אני!!! אני במעשים שלי יקבע מתי ה' ישב על כסא הדין... את זה פעם יהודי הבין מצוין... והוא פחות הבין עד כמה ה' לא יחכה לו עד אין קץ... וכאן הגיע רבינו יונה ומתחיל להצליף בשוט... ההלו... תרגע... תנוח דעתך... ה' גדול ואתה פיצי פיצי... ומהר מהר לחזור לסדר... ואילו היום אנחנו אלופים בקטן קטן קטן הזה... וכאן צריך להוציא מהבוידם משפטים שרבינו יונה לא היה צריך לומר אותם כי זה היה פשוט להם... ולנו זה לא פשוט!!! להבין שהצער הכי גדול לאבא שבשמים זה הצער שלי... האסון הכי גדול שיוסף יכול להמיט על אבא שלו זה טרופ טרופ יוסף... ואם כך, לא לברוח!!! לגשת לאבא שבשמים עם כל הכאב שלנו... עם המכוננית השבורה ועם הלב השבור שלנו... ולכאוב איתו... ולבקש ממנו שיתן בלבנו לעזוב לו דרך רשע ולהחיש לו ישע...

לי שהמכוננית שלו לא תשבר... ולכן אין לו בעיה להגיע אלי עם המכוננית השבורה... ולהצטער ולהתחרט יחד איתי על מה שקרה... **הבנת את הנקודה העדינה והדקה???**

מה עושים כשחלילה קורה מעידה... מה עושים שלא לברוח כמו אדם הראשון בשעתו?? דבר ראשון: תבין שהחטא העיקרי הוא עצם הצער שיש לך עכשיו... המכוננית השבורה שלך שה' כ"כ ביקש ממך לא לשבור אותה... המעשה הזה והזה שה' יודע שזה לא יעשה לך טוב... ועשית אותו וכעת רע לך... כעת עיקר החטא הוא עצם התחושה שלך!!! ולכן אל תפצל את התחושות... אם אתה מרגיש רע עם עצמך... תרגיש את זה יחד עם ה'... תבין שגם ה' חווה את התחושה שלך וזה כואב לו... ואם כבר תצטער יחד איתו על העגמת נפש המשותפת שלכם...

אגב: רואים את זה מאוד בולט בחטא אדם הראשון... שברגע שאדם הראשון חטא הוא הבין שהוא ערטילאי וזו הוא מיד הלך והתחבא... ואז כשהקב"ה פונה אליו... מה הטענה הראשונה שה' אומר לו?? למה אתה מתחבא?? נו... בינינו, וכי זה הנושא? זה הרי בסה"כ סימפטים קטן כתוצאה מהחטא?? נו... מה התשובה??

ברגע שאדם הראשון חטא... באותו רגע התעוררו אצלו שתי בעיות... יש לו בעיה אחת עם עצמו שהוא ערטילאי ונאלץ להתחבאות מרוב בושה... וחוף מזה כעת יש לו גם בעיה עם הרבש"ע שכועס עליו...

פונה אליו ה' ואומר לו: לא!! זה לא שתי בעיות... זו בעיה אחת!!! הבעיה שלך זו הבעיה שלי!!! אם לך יש כעת מצוקה שאתה כעת ערטילאי ונאלץ להתחבאות מבושה... זה בדיוק גם הכאב הגדול שלי... לראות אותך בכזו שפלות... לראות את יצור כפי איך הומעטה קומתו והושפלה גבהותו וארורה אדמה בעבורו ובעצבון יאכלנה ואל עפר ישוב

העבודה שלנו היא לכה"פ לא לטעות בטעות השניה של אדם הראשון!!!

(אם את הטעות הראשונה אי אפשר למנוע... "כי אדם אין טוב בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא..." אז לפחות לא לאמץ את הטעות השניה של אדם הראשון...) (אם כבר קורה איזה מעידה רוחנית... לכה"פ לא לברוח ולהתחבאות... לא לעשות מזה שתי נוסאים... יש לי את הבעיה שלי ויש לי את הבעיה איך מסתדרים עם הבוס... **לא!!! יש פה רק נושא אחד...** אבא שבשמים... חטאתי לפניך... צפצפתי על עצמי!!! כמה פעמים החלטתי שאני לא נופל שוב בחולשה הזו ושוב פעם רמסתי את הכבוד של עצמי... כואב לי על הכבוד שלי... גם מציד... וגם מצידך שגם לך מאוד חשוב הכבוד העצמי שלי... אז בואו נכאב ביחד... אני מצטער על העגמת נפש שגרמתי לך בשמים... אני מצטער על ה"סבלנו על שכמנו פורק אין מידם..." אנא ה' תסלח לי... והשיבנו ה' אליך ונשובה...

תוך כדי שאני כותב שורות אלו אני כל הזמן מהרהר לעצמי... למה המשפטים מהסוג הזה הם יחסית מודרניים... הם משפטים שלא כ"כ שמענו אותם... אמנם הם מעוגנים בחז"ל וזה אמת... אבל תכל"ס... זה מנגינה שלא מספיק מוכרת לנו מבית מדרש הישן...

אתן לך דוגמא: אני בדרך כלל מאוד רגיש לזולת... אם קרה שמישהו נפגע ממני אני מיד רץ להתנצל בפניו... אין לי בעיה להתנצל ולבקש סליחה... אבל קרה לי כמה פעמים שבדיוק לא הרגשתי טוב... ובדיוק קמתי נורא מאוחר והרגשתי נורא דפוק עם עצמי... ובדיוק אז משהו גם נזכר להיעלב ממני... כאן התעצבנתי עליו... די... עזוב אותי... מה אתה רוצה מהחיים שלי?? גם אותך חסר לי כעת על הראש???

הבנת את המשל?? כמובן שלהבדיל אלף אלפי הבדלות... אבל כפי שסיכמנו בכל נפילה רוחנית, ישנם שתי תחושות קשות שבאים במקביל: מצד אחד אני מרגיש רע עם עצמי... מאוד מאוד רע לי עם עצמי... אני כעת שונא את עצמי... מואס בעצמי... מרגיש סמרטוט... ומצד שני: חוף מזה... אל תשכח שגם חטאתי לה'... ועברתי על רצונו... וכעת צריך לבקש ממנו סליחה כי זה לא בסדר וכו' וכו'... אז הנה!!!! היות ושתי התחושות האלו מגיעות בד בבד ביחד... שבדיוק ברגע שאני מרגיש כ"כ רע עם עצמי... בדיוק אז גם צריך לבקש סליחה מה'... **מה הפלא!!! מה הפלא שהתגובה היא:** תעזוב אותי... לא רוצה כלום... לא רוצה לחזור בתשובה... תן לי לישון... כן!! זה בדיוק התגובה שאני מגיב כשאני כעת נמצא במצב רוח בטטה... ובדיוק עכשיו נדרש ממני לבקש ממישהו סליחה... אני מגיב בעצבים... עזוב אותי... אני כעת בקושי סוחב את עצמי... אין לי כח עכשיו גם לסחוב אחרים על עצמי...

זו בדיוק התחושה ברגע של חטא... לא זו בלבד שאני מרגיש כ"כ רע עם עצמי... אני עוד צריך לבקש סליחה מה'... גם לה' יש בעיות איתי... אין לי כוחות נפש לזה... אז זהו!!! על זה באתי... אנא ואנא... אל תפצל את התחושות... אל תפריד ביניהם... אל תעשה מזה שני נושאים שונים... כאילו יש לי בעיה עם עצמי וחוף מזה אני צריך להסתדר עם הבוס... **לא!!! זה לא ככה!!!**

תבין שברגע של נפילה ומעידה... כעת אתה מרגיש דפוק עם עצמך?? אז תדע לך שה' פה איתך בהרגשה הדפוקה!!! ואם כבר יש לך כעת מה לבקש סליחה מה'... זה על מה שאתה מרגיש עכשיו... ה'... סליחה על העגמת נפש שיש לי עכשיו... אשמנו - מכל עם... זה מאוד מזכיר לי הילד שלי שיום אחד זחה דעתו עליו והוא החליט לבדוק את החוסן של המכוננית... הוא התחיל לזרוק אותה ולחבוט אותה בקיר ובריצה... והתחננתי לפניו... תפסיק לזרוק את המכוננית בפראות על הריצה כי זה ישבר... וחבל... אתה אוהב את המכוננית הזו... והוא המשיך לזרוק והמשיך וכפצוי זה נשבר... ואז הוא הגיע אלי עם המכוננית השבורה ועם דמעות בעיניו... כעת תגיד לי: מה הוא מרגיש?? הוא עצוב שהמכוננית נשברה... ו... והוא עצוב גם בשבילי ש... שמה?? שהמכוננית שלו נשברה גם לי... שמת לב?? אצלו לא שתי מחשבות שונות... הוא לא מצד אחד עצוב על המכוננית ומצד שני הוא מרגיש חוטא ופושע בייחס אלי... (כי אם זה היה ככה... הוא לא היה מגיע אלי עם המכוננית... הוא היה בורח למיטה כמוני כמוך שברגע של נפילה רוחנית אנחנו בורחים עם האוטו השבור ומתחבאים מה')

לא!!! אצל הילד שלי יש פה דבר אחד!!! עצוב לו פעמיים על המכוננית שנשברה... זה עצוב לו גם מצידו... ועצוב לו גם מצידו שהוא יודע שהיה איכפת

